

Arrest

nr. 82 701 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VRONINKS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 15 maart 2005 België binnen en dient op 16 maart 2005 een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juli 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 21 december 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 10 april 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij het beroep wordt verworpen. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij beschikking nr. 858 van 25 juni 2007 het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 3 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard omdat verzoeker niet op het aangeduide adres verblijft.

Op 12 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 november 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in. De lokale politie van Sint-Truiden verricht een woonstcontrole en stelt op 14 november 2009 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont. Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 28 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2009 met actualisatie dd. 19.11.2009 werd ingediend door :

R., R. B. (...)

nationaliteit: Nepal

geboren te (...) op 11.09.1974

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in zijn aanvraag dd 12.11.2009 middels het typeformulier op het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8B) van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou hij hiervoor in aanmerking kunnen komen. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd dat is opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beschikt over arbeidscontracten die zijn opgesteld op 11.09.2006 (...), 01.05.2007 (...) en een plukkaart uit 2005. Hieruit blijkt allerminst dat de voorgelegde contracten nog geldig zouden zijn en betrokkene toont niet aan op het moment van de indiening (12.11.2009) en actualisatie (19.11.2009) van zijn dossier nog daadwerkelijk in aanmerking te kunnen komen voor tewerkstelling een van de vernoemde werkgevers of bij enig ander bedrijf. Betrokkene legt bijgevolg geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor, zoals vereist.

Betrokkene kwam in België aan op 15.03.2005 en diende op 16.03.2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie dd. 10.04.2007 met kennisgeving op 04.05.2007. Het beroep daartegen bij de Raad van State op werd

afgesloten met de beslissing 'het beroep is niet toelaatbaar' dd. 25.06.2007. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 25 maanden – was bovendien ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene sinds 15.03.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, getuigenverklaringen kan voorleggen, over een attest van werkbereidheid en een werkverleden beschikt, een attest van de Vlaamse Overheid voorlegt dat de niveaugelijkwaardigheid van zijn Nepalees diploma aantoont, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een bibliotheek- en SISkaart voorlegt en over bancontact zou beschikken, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Gelieve de kennisgeving van de bijlage 13 in het Rijksregister in te geven.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet erkend' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.12.2005 met kennisgeving op 23.12.2005. (...)"

Op 20 oktober 2010 wordt de bestreden beslissing van 28 september 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° van de Wet van 15 december 1980) ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet erkend' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 22/12/05 met kennisgeving op 23/12/05”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering – en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering – gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoek tot regularisatie zoals ingediend door verzoeker ontvankelijk is zodat op dit punt niet verder dient geargumenteed te worden;

Ten gronde stelt de bestreden beslissing dat verzoeker :

- *sinds 15.03.2005 in België verblijft;*
- *geïntegreerd zou zijn;*
- *getuigenverklaringen kan voorleggen;*
- *over een attest van werkbereidheid en een werkverleden beschikt;*
- *een attest van de Vlaamse Overheid voorlegt dat de niveaugelijkwaardigheid van zijn Nepalees diploma aantoont;*
- *een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een bibliotheek- en SISkaart voorlegt en over bancontact zou beschikken;*

Dat dit alles aantoont dat verzoeker op een ogenblik dat er absoluut geen sprake van enige algemene regularisatie was, alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische maatschappij;

Dat de bestreden beslissing volstrekt ten onrechte stelt dat verzoeker op het ogenblik van de indiening en actualisatie van zijn dossier niet aantoont nog daadwerkelijk in aanmerking te komen voor tewerkstelling;

Dat verzoeker verwijst naar de arbeidsovereenkomst voor arbeiders, afgesloten tussen B. W. bvba, met zetel gevestigd te (...) en hemzelf, op datum van 08.10.2009;

Dat deze overeenkomst voor onbepaalde duur werd afgesloten onder de opschortende voorwaarde dat verzoeker een arbeidsvergunning kan krijgen;

Dat het in casu handelt omtrent een geldig afgesloten arbeidsovereenkomst, dewelke in werking zal treden op het ogenblik dat verzoeker over een arbeidsvergunning kan beschikken, lees zijn dossier zal geregulariseerd worden;

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met deze arbeidsovereenkomst en waarbij verzoeker wel degelijk aantoont dat hij met zekerheid in aanmerking komt voor tewerkstelling;

Dat betreffende de arbeidsovereenkomst dd. 01.05.2007, afgesloten met de bvba S., voor onbepaalde duur en opgesteld in tempore non suspectu, dient gesteld dat niet wordt aangetoond dat aan deze overeenkomst een einde zou zijn gekomen ingevolge opzegging of ontbinding;

Dat verzoeker hierdoor alleen reeds aantoont op het ogenblik van de indiening van zijn verzoek tot regularisatie te beschikken over een reguliere tewerkstelling;

Dat de bestreden beslissing aldus niet met de nodige omzichtigheid werd genomen en gesteund is op een juridisch onaanvaardbaar motief;

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 7 van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoont op 12 november 2009 en 19 november 2009, i.e. het moment van respectievelijk de indiening en de actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog daadwerkelijk in aanmerking te komen voor tewerkstelling. Volgens de verwerende partij draagt verzoeker de bewijslast en kan hij niet worden gevolgd wanneer hij – middels het voorleggen van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur d.d. 1 mei 2007, met uitvoering te K., terwijl hij te S. verblijft – stelt aangetoond te hebben voormelde arbeidsovereenkomst nog uit te voeren ten tijde van het indienen en het actualiseren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.3.1 Wat vooreerst de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoeker nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de tweede bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker zet de wijze niet uiteen waarop het door hem ingeroepen

artikel door de tweede bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandelingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet heeft overschreden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandelingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3 De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker sluit zich aan bij deze rechtspraak.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Waar verzoeker in het middel verwijst naar een arbeidsovereenkomst van 8 oktober 2009 met B.W. bvba als werkgever, dient te worden vastgesteld dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt en evenmin werd toegevoegd aan het verzoekschrift. Het kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een niet voorgelegd stuk. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Het betoog van verzoeker zoals voor het overige uiteengezet in het enig middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8 B. Uit hetgeen voorafgaat, volgt

dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de advocaat van verzoeker zich ter zitting aansluit bij de arresten van de Raad van State nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011, doet hieraan geen afbreuk omdat de Raad van State reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie problematisch is, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoeker *in casu* nagelaten heeft te doen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, zoals uiteengezet door verzoeker, is *in casu* niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

2.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoeker toont in voorliggend geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

2.3.5 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, zouden zijn geschonden.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET